

„Svetlo svieti v tme, ale tma Ho nepohltila“ (J 1,5)

Svetlo Pravoslávia

SPOLOČENSKO -DUCHOVNÝ OBČASNÍK

pre stredné Slovensko

číslo 16

Drahí bratia a sestry v Christu, som veľmi šťastná, že mám opäť možnosť prihovoriť sa vám v ďalšom čísle Svetla Pravoslávia. Mnohí mi dajú za pravdu, keď napíšem, že čas neúprosne letí. Táto doba je vyslovene charakteristická tým, že každý sa niekde ponáhľa, každý za niečím uteká a nemá čas. Mám veľa skúseností s tým, že keď kedykoľvek stretnem niekoho známeho, alebo sa s ním chcem stretnúť, väčšinou mi povie, že nestíha, má veľa starostí, má niečo veľmi súrne a samozrejme nemá na mňa čas. To sa mi stáva žiaľ aj u priateľov a vlastnej rodiny. Zistila som, že najviac času majú už len deti a starí ľudia. Tí sa nikde neženú a vážia si momenty s tými druhými. A ja sa pýtam: vieme si pri tom všetkom nájsť ešte čas na Boha? Boh na nás čas má, máme aj my na Neho??? Vieme si nájsť čas na modlitbu, na osobný rozhovor s Bohom? Nemám na mysli modlitbu, ktorú len tak, aby sa nepovedalo, ráno a večer odverklikujeme! Mám na mysli skutočnú modlitbu, ktorá vanie zo srdca. Ved' spása človeka je spojená s poznaním Boha a to sa deje pri modlitbe. Kto sa nemodlí, nikdy sa nič podstatného nedozvie – Boha nepozná. Pretože Boha nie je možné poznať inak, než skrze Jeho blahodať a skrze ňu pri modlitbe k Bohu pristupujeme. A tak mi nezostáva už nič iné, len zaželať, milí priatelia a čitatelia, aby sme spomalili, aby sme si nachádzali viac času na svojich blížnych a v prvom rade, aby sme si nachádzali viac času na Boha.

V pravej Christovej viere Jana

NA KONCI ČASOV

preložené z ruštiny z počajevských brožúrok

pokračovanie z minulého čísla

V Rambuje navrhli srbskej vláde podpísať súhlas o okupácii pravoslávneho Srbska teroristickými vojskami NATO s ultimátom, - v prípade nepodpísania okamžite rozbombardovať a obsadiť srbskú zem násilím. Svetovláda, samozrejme, vedela, že Juhoslávia nepristúpi na tento ponižujúci návrh. Preto vojna (americká agresia), teda zničenie pravoslávneho Srbska pred očami celého "civilizovaného" sveta, bola už skôr zákerne naplánovaná a vypočítavo odsúhlasená (aby sa uzákonila kolektívna, spoločná svetová nezákonnosť, a aby sa schoval zločin satanského národovraždenia) - návrhom ochrany Albáncov pred tzv. "uskutočňovanými etnickými čistkami", ktoré v skutočnosti neboli ničím iným, ako ochranou Srbov pred ustavičnými útokmi albánskych teroristov na srbskej zemi.

Ničiac ani nie natoľko "vojenské objekty" ako starobylé pravoslávne chrámy a kláštory, nemocnice, závody, školy, škôlky, ale aj obývané domy, autobusy s cestujúcimi, vlaky, dokonca aj kolóny albánskych utečencov, NATO (USA za účasti Anglicka, Nemecka, Francúzska, Talianska a ďalších západných antikresťanských štátov) dodnes presviedča celý svet, **zvedený nimi ovládnutou tlačou, rádiom a televíziou**, že iba "ochraňujú Albáncov".

Vtedy, keď umiernení Albánci a predstavitelia všetkých ostatných národností v Srbsku vystupujú rozhodne proti americkej agresii NATO, kvôli ktorej aj sami umierajú.

Diabolská agresia NATO proti pravoslávnenému Srbsku - to nie je iba bohorúhačské vyjadrenie dvojtisícročnej nenávisti k Christovi-Spasiteľovi, ale aj snaha slobodomurárov silou nanútiť pravoslávnenému národu svoju satanskú diktatúru nastupujúceho cárstva antikrista.

Všetkých chcú "oštemplovať" pečaťou nastávajúceho antikrista, aby riadili celý svet, no pravoslávni im v tom bránia - preto sa ponáhľajú zničiť ich všetkými prostriedkami. Aby sa čím skôr mohol objaviť ich "hospodin" – antikrist v jednej osobe,,,

Prezident Juhoslávie S. Milošević jediný v Európe neprijal americko-natovskú mierovú diktatúru, nezatúžil bez výčitiek zapadnúť sa do rámika Nového svetového poriadku.

Za toto ho znenávidela svetovláda, preto aj bolo prijaté rozhodnutie zvrhnúť Miloševiča, Srbsko zrovnať so zemou a jej vyľudnenú, vyprahnutú krajinu dať albánskym banditom.

Dlhoveká genocída Srbov - utečenecké sťahovania srbského národa z ich Rodnej zeme, ktorá tak veľa pretrpela, najskôr z dôvodu tureckých vpádov, potom násilím chorvátskych, albánskych aj moslimských teroristov, sa teraz

završuje vyhladením pravoslávneho národa a jeho Svätej zeme Američanmi z NATO v spolupráci s albánskymi teroristami ("oslobodzujúca armáda Kosova"), ktorí búrajú a podpaľujú Pravoslávne chrámy a veľké kláštory, prenasledujú a vraždia radových občanov, ale aj utečencov, mníchov a svätých služobníkov, ničia a podpaľujú aj ich domovy.

Takzvané "mierové" sily USA a NATO, ktoré vyhánajú Srbov z ich rodnej zeme, sa nielen, že nezaujímajú o ochranu Srbov a ich svätýň (ktoré vlastne udržujú patriotického ducha v krajine) pred albánskymi banditami, ale dokonca sami organizujú toto násilie, keď z týchto teroristov formujú mnohopočetné skupiny pre vojnu so Srbmi na celom teritóriu Juhoslávie.

Americkí vojaci chcú postupne odovzdať Kosovo Albáncom.

Všetky pokusy v histórii vytvoriť svetový štát - od Ďzingischána cez Napoleona až po Hitlera - sa skončili v Rusku. Aj v roku 1941 sa prevaha wehrmachtu zdala absolútna, podobne ako má dnes prevahu NATO. Ale v Norimbergu nemeckí generáli hovorili, že oni nebrali do úvahy, nepočítali s jedným jediným - s ruským zázrakom.

Ruská záhada, ruský zázrak - to je jednota Ruska na Zemi aj v nebi.

V tom duchovnom boji, ktorý sa dnes zväzda vo svete, sú s nami - **Prepodobný Sergej Radonežský, svätiteľ Savva Srbský, Prepodobný Serafim Sarovskij a prepodobný Simeon Mierotvorný. Svätý blahoverný kňaz Alexander Nevský a svätý mučeník kňaz Lazar. Svätí cárski mučeníci a trpitelia tak vrúcne uznávaní srbským národom.**

Všetci svätí, vyznavači Christovho víťazstva, v našom boji je prameň nebeskej sily! "Na svete budete trpieť, no vydržte, kým nezvíťazím nad svetom." (Ján, 16,33) hovorí Christos.

Srbsko teraz trpí za Christa. No nech by akokoľvek víťazilo zlo, ono je bezmocné, pretože Christos bol vzkriesený.

V Srbsku je náboženská vojna: bombardovali a ničili nielen Srbov, ale práve pravoslávnych!

Je to vojna proti sv. Pravosláviu!

Pod rúškom mierovej misie (???) sa v Srbsku rozhára tretia svetová, pravdepodobne atómová vojna.

Rýchlo sa dostanú aj k nám. Začali Srbmi - skončia pri nás! Podľa mnohých predpovedí sa svetová vojna začne už v roku 1999! Starí ľudia vravia: skoro bude opäť vojna s Ruskom. Ak len tomu Hospodín nezabráni.

V júli do Ruska vpadne asi 16 krajín - takéto proroctvo sa objavilo dokonca na chráme jedného zo známych kláštorov v Grécku.

Na Zemi budú strašlivé nešťastia. Bombardovať budú Moskvu. Mnohé mestá aj štáty budú vtedy celé pod vodou, alebo zmiznú pod zemou.

Rusko si už rozdelili! Stred dostali Američania, juh a Povolžie - Turci, severozápad Nemci, ďaleký východ Japonci, Sibír až o Ural – Číňania, atď..

Prepodobný Lavrentij Černigovský ešte hovoril, že „bude vojna a kadiaľ prejde, tam ľudia nezostanú. Aby tomu zabránil, pošle Boh predtým na ľudí ľahké choroby a oni umrú. Lebo počas vlády antikrista choroby už nebudú. A

tretia svetová vojna už nebude na pokajanie sa, oľutovanie hriechov, ale na zničenia."

Sestra sa ho spýtala: "Takže všetci zahynú?"

„Nie. Ak sú veriaci a vykúpia sa krvou, pričítajú sa k mučeníkom. A ak sú neveriaci, pôjdu do pekla," odvetil báťuška.

„A kým sa nenaplní počet odpadnutých anjelov, Hospodin nepríde súdiť. No na konci časov Hospodin aj živých, zapísaných do Knihy života, priráta k počtu anjelov, ktorí mu budú chýbať do počtu tých, ktorí odpadli.

Vojna, táto milosť Božia, ešte bude. Svätí otcovia hovoria - ak niekto prijme pečať (mikročip pod kožu) - nemôže sa pokajať a nebude spasený (nepomôžu ani mnohoročné činy pre spásu duše), pôjde priamo do pekla!

Ale do prijímania týchto pečatí ešte bude tá vojna - ako hovorí sa aj v Apokalypse - a vezme tretinu ľudí, takže veľmi málo z nich ostane počas vlády Antikrista.

Dnes na svete (a v Ukrajine už od roku 1995) zavádzajú kódy, všetci majú dostať pod kožu mikročipy - pečať Antikrista. Aby urobili z ľudí biorobotov Zombie, ktorí sa dajú ľahko riadiť cez satelity tak, ako si to na západe cez počítačový program zaumienia.

Doživotný identifikačný kód určujú zatiaľ do pasu, alebo iných identifikačných kariet, číselný kód pre každého človeka, ktorý ponižuje dôstojnosť človeka, identifikačný číselný kód - predzvesť pečate antikrista, kód ktorý zahŕňa aj číslo antikrista - 666! A keďže za tým stojí sám otec lži - sám satan, tak sa aj používajú všetky druhy klamstva tak, aby každý človek dostal túto pečať satana - vložiť mikročip do tela a vypáliť identifikačný kód na pravú ruku a na čelo. To je aj hlavná úloha siono-masonských (slobodomurárskych?) satanistov – nielen kontrolovať, ale dokonca aj riadiť ľudí!

Teraz všetko smeruje k tejto pečati.

V centrálnom počítači "Zver", ktorý zaberá 3 poschodia v 13-poschodovej budove, ktorá je postavená v tvare kríža v Bruseli (Belgicko) na každého človeka na svete (od novorodenca až po dôchodcu) sa už nachádza "spis" a doživotné identifikačné číslo.

Zavedením rôznych telefónnych, cestovných a iných elektronických plastických kartičiek -pasov, identifikačných kariet, v ktorých je zakódované aj číslo zvera -666 (tri rovnaké, neočíslované na krajoch alebo v prostriedku pomlčky --- zodpovedajú číslu 666), rovnako aj obaly všetkých produktov - všetko to smeruje k tomu, aby si ľudia zvykli a ľahšie prijali identifikačný kód a mikroschému pod kožu na čelo, alebo pravú ruku.

Príprava je ukončená: vybavenie, elektronické doklady a mikročipy (a tiež "humanitárna" pomoc terminálov, či bankomatov pre chudobnejšie krajiny) sú už hotové.

Aj naša vláda sa už zaviazala všetkých "opečiatkovať".

A ľudstvo je už pripravené prijať tieto mikroschémy - pečať antikrista, dokonca si ani neuvedomujú toto hrozné nebezpečenstvo.

Antikrist tu ešte nie je a pečate sa už rozdávaajú...

Tak ako Hospodin pred svojím príchodom pečiatkuje svojich ľudí pečaťou Svätého Ducha , tak aj antikrist pred svojím príchodom pečiatkuje svojich ľudí

pečaťou satana. A kresťania sa už tiež delia na verných a neverných, skutočných pravoslávnych kresťanov a antikresťanov (vedome, alebo nevedome sa klaňajúcich prichádzajúcemu antikristovi), ktorí dobrovoľne prijímajú jeho kód. "A kto sa komu vzdá, tomu sa otrokom stáva." (2 Peter, 2,19)

Antikrist, ktorý sa objaví na zemi, sám seba nazve Christom (a nie antikristom, či satanom), a práve tak aj jeho pečať bude daná nie ako pečať, ale ako kódy - ,samozrejme, budú využívať všetky druhy satanskej lži, aby mohli usmerňovať ľudí ako stádo dobytká.

Toto, hovoria, nie je nebezpečné, je to pohodlné (neukradnú vám, nestratíte, vždy budete mať pri sebe) - hotovosť viac nebudete potrebovať, dokumenty viac nebudete potrebovať, ani rôzne iné kartičky nebudete potrebovať - ak budete mať pod kožou mikroschému a na čele alebo na pravej ruke laserovým lúčom vpísaný neviditeľný kód - nič viac nebudete potrebovať, čokoľvek kúpite, čokoľvek predáte, kdekoľvek preukážete svoju totožnosť bez problémov. Stačí iba, aby skener na mieste prečítal vašu zakódovanú informáciu, odčítal vám z účtu peniaze, alebo vás vpustil na akékoľvek miesto bez dlhého čakania s dokladmi.

No v skutočnosti to už nebudú ľudia, ale zombie, ktoré stratili bohom darovanú slobodu, zombie, ktoré budú riadené satanom cez počítače a mikroschémy v ich telách.

Toto však bude trvať iba veľmi krátky čas. Rýchlo sa všetko odhalí - budú už priamo núkať pečať a chlieb, alebo krst. A vtedy je nutné byť opatrným, môžu nás totiž oklamať a vtláčiť nám pečať.

Vláda Ukrajiny podpísala a ratifikovala Šengenskú dokumenty. A teraz (od 18. augusta) sa na Ukrajine, v Dnepropetrovsku aj v druhých mestách, zavádzajú už elektronické plastické kreditné karty namiesto hotovosti. Do 3000 hrivien ešte je možné nakupovať normálne, ale za väčšiu sumu už jedine cez kartičky. A plastické kartičky- pasy plánovali na Ukrajine zaviesť už od 1. januára 1999. Tieto elektronické pasy sú už hotové, stačí ich len zaviesť. Je jasné, že v každej identifikačnej kartičke celého tohto diabolského systému "Shengen", ktorý musíme prijať od západu, obsahuje identifikačné číslo človeka so zakódovaným v ňom číslom antikrista - 666.

My sme nezávislí a musíme brániť svoju nezávislosť najmä od západných vplyvov nastupujúceho cárstva antikrista.

Naša kresťanská česť nám v žiadnom prípade nedovolí prijať diabolský identifikačný kód a satanský plastický pas so zakódovaným číslom 666 antikrista.

Svätá synoda Ukrajinskej pravoslávnej cirkvi Moskovského patriarchátu, ktorá sa zišla s (metropolitom, biskupmi a duchovenstvom) v Sväto-Uspenskej Kyjevsko-Pečerskem Lavre 19. mája 1998 a takisto Snem z 22. decembra 1998 k otázke o odmietnutí identifikačných kódov pre pravoslávnych kresťanov sa obrátili k prezidentovi.

Preto my všetci musíme podporiť našu Cirkev a odmietnuť prijať kód a plastickú kartičku.

Viac ako 100 tisíc Pravoslávnych kresťanov Moskovského Patriarchátu na Ukrajine už rozhodne odmietlo prijať identifikačný kód: poslali oficiálnu žiadosť vláde Ukrajiny. Kto ste ešte nenapísali prezidentovi - určite mu napíšte!

Tým, že odmietneme prijať identifikačný kód a plastikové kartičky, vyjadríme svoje pokánie pred Bohom.

My sme páni a nie dobytok! Darmo nám chcú vziať kresťanské meno a vnútiť nám toto "psie" číslo - identifikačný kód.

Nie je predsa možné zameniť kresťanské meno za satanské číslo, vymeniť Cárstvo nebeské za akési dočasné čisto pozemské výhody (ako jesť, obliekať sa...)

Ako by sme sa mohli vzdať pečate kresťanského ducha pri krste a prijať pečať bohorúhačského antikrista?! Ako by sme sa mohli zriecť kresťanskej slobody ducha a stať sa otrokom satana v elektronickom koncentraku?!

To, čo je napísané vo svätom Písme, sa aj stane - nebude možné, ani kúpiť, ani predať nič kresťanovi bez pečate antikrista, no pravoslávni aj tak odmietnu túto pečať a Hospodin na svoje dietky nezabudne, nachová svoje "malé stádo".

Práve teraz sa na zemi završuje oddeľovanie pšenice od pliev (Lukáš 3,17) a oddelenie oviec od kozliat (Matúš 25, 31-46), verných kresťanov, ktorí odmietnu prijatie kódov od neverných zradcov, ktorí prijímú kód satana.

Blahodatný svätý oheň

Čo je to blahodatný oheň?

Svätý oheň sa objavuje v Jeruzaleme v chráme Božieho hrobu už takmer dve tisíce rokov na Paschu ako svedectvo víťazstva Spasiteľa nad hriechom a smrťou. Prichádza "odnikiaľ".

Vedci dosiaľ nie sú schopní objasniť podstatu zábleskov a svetiel, ktoré možno sledovať v dobe obradu Zostúpenia.

Pravoslávny kňaz sa podľa obradu vyzlieka, zostáva iba v

podrjasníku (*spodná kňazská košeľa*). Činí sa tak preto, aby bolo zjavné, že si neprináša zápalky, alebo čokoľvek iné, čo by mohlo urobiť oheň.

Patriarchu preverujú židovskí policajti a sledujú to predstavitelia iných

vyznaní. Potom patriarcha vstupuje do kuvuklie, čo je malá kaplnka uprostred chrámu Božieho hrobu (*je v nej maličká jaskyňa s autentickým Hrobom Pána*). Pred tým, než patriarcha do kuvuklie vstúpi, je tiež bedlivo prehliadnutý a je overené, že tam nie je nič, okrem zhasnutej lampády s olejom. Dvere sa zatvárajú a rozhostí sa napäté ticho. Do jaskyne nikto nemôže vstúpiť, pred vchodom zostávajú i televízni pracovníci. Všetci sa modlia a prosia Boha o dar blahodatného ohňa. Podľa tradície v ten deň (rok), keď nezostúpi blahodatný oheň, bude posledný a samotný chrám zničený. V rôznych rokoch trvalo mučivé očakávanie Ohňa od päť minút do niekoľkých hodín.

Do Moskvy je oheň privezený lietadlom

Pred zostúpením ohňa začínajú chrám osvetľovať záblesky svetla, preskakujú malé blesky, môžu (samy) zapáliť olejové lampády a ikony začínajú myrotočiť (*tj. zázračne vydávať vonný olej - myro*). Potom vychádza von patriarcha s blahodatným ohňom. Zvláštni služobníci roznášajú oheň do všetkých kútov chrámu a cestou zapalujú každú nastrčenú sviečku. Podivuhodné je, že tento oheň prvých 5 - 10 minút vôbec nepáli. Prítomní sa doslova omývajú blahodatným ohňom. Vodia ho po tvárach, rukách, naberajú do hrstí a on im nespôsobí žiadnu škodu a nespáli dokonca ani vlasy. Od tohoto ohňa sú zapálené lampy, ktoré sú špeciálnymi leteckými linkami dopravované do celého sveta. Do Ruska je blahodatný oheň privezený do chrámu Christa Spasiteľa už na nočnú paschálnu bohoslužbu.

Ako do chrámu udrel blesk

Kuvuklie. To je ta kaplnka uprostred chrámu, v ktorej sa každý rok deje zázrak.

S týmto zázrakom sa doposiaľ spoja mnoho legiend a dohadov. Pri vchode do chrámu doposiaľ stojí stĺp rozštiepený bleskom. V stredoveku podplatil arménsky (nepravoslávny - monofyzita, tzv. "dochalcedonský")

patriarcha ochranu

(Božieho hrobu) a rozhodol sa stať sám jediným svedkom zázraku, a tak zakázal vpustiť pravoslávnych Grékov na čele s patriarchom do chrámu. Ti zostali von a začali sa modliť. Udrel blesk, rozštiepil (kamenný) stĺp vedľa chrámového vchodu a blahodatný oheň sa objavil vedľa pravoslávneho patriarchu. To bol jediný prípad v histórii, keď oheň zostúpil mimo chrámu. Od tej doby sa nikto neodvažuje vzťahnúť ruky proti tajomnej misii vyvoleného pravoslávneho hierarchu.

Ked' človek prichádza k poznaniu, že môže odpadnúť od Boha tak ako suchý list zo stromu, potom poznáva silu svojej duše. Sv. Izák Syrský

Kázne

Drahí bratia a sestry v Christu,

dnes sme počuli veľmi výstižné Evanjelium, ktoré nám hovorí o dvoch najväčších prikázaniach. Položme si spoločne otázku: Prečo je prikázanie: „Milovať budeš Hospodina svojho Boha celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou silou?“ prvé a najväčšie zo všetkých? Preto, lebo Boh je najvznešenejším blahom; je začiatkom aj koncom všetkého; niet vyššieho predmetu lásky než je Boh. Milovať Ho treba, podľa Christovho prikázania, celým srdcom, celým hnutím citu, celou dušou –

všetkým úsilím vôle, celou myslou – všetkými hnutiami rozumu, teda treba Ho milovať celou svojou bytosťou.

Druhé prikázanie, podobné prvému: „*Miluj bližneho svojho ako seba samého.*“ je nerozlučne späté s prvým, kto miluje Boha, ten nemôže nemilovať svojho brata. Tak učí aj apoštol Ján Bohoslov: „*Keby niekto povedal: milujem Boha a svojho brata by nenávidel, je luhár.*“ Kto plní prikázanie lásky o Bohu, ten plní aj to druhé. Čo si sami želáme, to dožičme aj bližnemu. Čo nechceme pre seba, to nerobme ani druhým. Bolí nás, keď nás vysmievajú, keď nás urážajú, keď o nás vravia do očí aj za chrbtom nepravdu, klebetia, odsudzujú nás?! – Áno! Tak potom to nerobme ani my svojim bližným! Je nám ľúto, keď vo chvíľach žiaľu k nám nikto nepríde, nikto sa s nami nepodelí o svoj žiaľ a musíme ho znášať sami?! – Áno! tak preto je nutné, keď vidíme slzy a biedu druhého, ponáhľajme sa k nemu utešiť ho a podelíme sa s ním so svojím žiaľom. Ved’ aj staré múdre príslovie hovorí, že rozdelený žiaľ je len pol žiaľu.

Drahí bratia a sestry v Christu, tieto dve prikázania sú podstatou celého starého zákona a podstatou všetkých prorockých rečí, je to aj podstata celej našej kresťanskej morálky, celého Christovho zákona.

Vrátim sa na začiatok. Prečo nám Pán prikazuje milovať Boha celou dušou a celým srdcom?

Preto, lebo po prvé, Boh je najdokonalejší, On je prameňom každej pravdy, každého dobra a každej krásy. On je zdrojom pravdy. V Ňom, v Jeho božskom slove, nachádzame pre seba odpovede na všetky otázky nášho zvedavého rozumu. V svetle jeho pravdy vidíme, ako vznikol svet, že nemá niekoľko miliárd rokov, ako sa nás o tom snažia presvedčiť prívrženci tzv. evolučnej teórie, ale dobre vieme, že svet nemá viac ako desaťtisíc rokov. Vďaka Bohu chápeme zmysel a cieľ nášho krátkeho pozemského života. Vieme, že v našom tele žije nesmrteľná duša, predurčená k večnému životu a večnej blaženosti.

Po druhé, Boh je tiež zdrojom dobra. Už v Starom Zákone ukázal Boh lásku k ľuďom, keď neopustil hriešny starozákonný ľud, keď mu nedal zahynúť v hriechoch, ale počas dlhých storočí posielal ľuďom prorokov s ich ohnivými rečami, ktorí vyzývali ľudí k viere, k pokániu, k večnému životu. A v celej tejto žiari lásky sa Boh ukázal i v Novom Zákone, keď Syn Boží v osobnosti Pána Isusa Christa prišiel spasiť ľudí.

Boh je tiež zdrojom krásy. Ukázal sa v celej najdokonalejšej duchovnej kráse v osobe Isusa Christa. Ukázal nám najvyššiu pokoru, duchovnú a telesnú čistotu, trpezlivosť v skúškach, oddanosť do Božej vôle, lásku a milosrdenstvo. Nikto nikdy nemohol a nemôže prekonať túto krásu.

Ako by sme mohli nemilovať nášho Boha?! Ved' my sme dielom Jeho rúk, my sme Jeho dietkami, sme mu dlžní za všetko: za život, ktorý nám dal, za zdravie, ktoré máme, za každú dobrú myšlienku, každú útechu v nešťastí. V každom z nás je otláčený Jeho obraz a podoba, urobil nás podobnými anjelom.

A prečo máme milovať svojich blížnych? Preto, lebo láska k blížnym je jedným z prejavov našej lásky k Bohu, preto, lebo je to Christovo prikázanie, preto, lebo sme si všetci bratmi a sestrami, všetci pochádzame z jednej krvi našich prarodičov, sme vykúpení jednou krvou nášho Spasiteľa, duchovne nás obrodil jeden a ten istý Svätý Duch: Máme sa milovať navzájom preto, lebo láska je podľa Christových slov, charakteristickým znakom všetkých kresťanov" *Po tom poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď budete mať lásku medzi sebou. (Ján 13,35)* Musíme sa milovať navzájom aj preto, lebo táto cesta lásky nás vedie k omilosteniu vo večnom živote. *Blahoslavení milosrdní, lebo oni dôjdu milosrdenstva.* Nakoniec láskou k blížnemu sa približujeme aj k Bohu, pripodobňujeme sa Mu, spájame sa s Ním, lebo „ *Kto zostáva v láske, zostáva v Bohu a Boh zostáva v ňom. (J 4,16)*, učí apoštol Ján Bohoslov.

Musíme milovať svojho blížneho nie slovom, alebo jazykom, ale skutkom. Nikdy neľutujeme času, ani síl, ani majetku, keď máme prejaviť lásku k svojmu blížnemu. Nezabúdajme na slová Božie: *Ten, kto sa zľutováva nad chudobným, požičiava Hospodinovi a On mu odplatí jeho dobrodenie"* (Prísl. 19,17). Slovo Božie neklame a Boh nikdy nezostáva dlžníkom!!! Amen!

Drahí bratia a sestry v Christu,

dnes sme počuli podobenstvo o rozsievачovi a štvorakej pôde. Zhrňme si, čo sme počuli v Evanjeliu. Semeno je vlastne slovo Božie. Na kraji cesty sú tí, ktorí ho počúvajú, ale potom prichádza diabol a vyníma im slovo zo srdca, aby neverili a neboli spasení. Na skale sú tí, čo síce počúvajú slovo, s radosťou ho prijímajú, ale nemajú koreňa, začas veria, ale v pokušení odstupujú. V trní sú tí, čo počúvajú, ale na cestách života udusia ich starosti, bohatstvo, rozkoš života a tak nedozrejú. A napokon sú tí

v dobrej zemi, čo počávajú slovo Božie, zachovávajú ho v čistom a dobrom srdci, sú stáli a prinášajú úžitok.

Drahí bratia a sestry, dnešné Evanjelium nám okrem iného hovorí o viere. Bez viery nie je možné zapáčiť sa Bohu, hovorí apoštol. Vierou sa odlišuje človek od zvierat'a. Nie rozumom, pretože i zviera má rozum. Na úrovni rozumu sa od zvierat'a odlišujeme len kvantitatívne, to znamená, že máme rozume viac, ako ktorékoľvek zviera. A tak si položme otázku, čím sa vlastne človek odlišuje od zvierat'a? Dušou, človek má nesmrteľnú dušu!!! Lenže čo to znamená? Ako sa prejavuje táto duša, respektíve jej prítomnosť v človeku? Jednak svedomím, potom schopnosťou hľadať a zvoliť dobro a zavrhnúť zlo a v neposlednom rade vierou, teda schopnosťou poznávať nášho Stvoriteľ'a, milovať Ho a slúžiť Mu. Všetko ostatné, čo je spájané výlučne s človekom, teda súcit, láska, kultúra, krása atď, nejakým spôsobom vyviera z týchto troch predchádzajúcich prejavov prítomnosti duše.

Keď sa však poobzeráme okolo seba, v akom stave je naša spoločnosť, zhrozíme sa, pretože vidíme, ako veľmi je odlúštené ľudstvo. Súčasne rozšírený materializmus a ateizmus je niečo unikátne, čo nemá v dejinách obdobu. Nikdy v dejinách nebola spoločnosť takto duchovne umírtvená. Na vieru sa môžeme pozerat' ako na jednu z vlastností ľudskej mysle, ktorou je obdarený každý. Áno každý. Neobstojí výhovorka, že viera je dar, ktorý sa niekomu nedostáva a tak sa ospravedľňuje nevierou človeka. V podstate je to obvinenie Boha, že človeka obral o kus jeho ľudskosti, čo je absurdné! Túto vlastnosť má každý človek bez rozdielu, ale môže sa jej pomaličky svojím vlastným pričinením zbavovať a to tak, že ju nechá zakrpatieť, alebo ju vôbec nepoužíva. Človek sa dobrovoľne zbavuje viery a začína byť presvedčený o svojej neviere. A následne presvedča o neviere aj iných.

Lenže, najhoršie je na tom to, že neviere sa lepí na päty zlo. Sám F.M. Dostojevskij povedal, ak niet Boha, všetko je dovolené. Áno, ak človek neverí v Boha, jeho zlo nemá hraníc. A zlo môže zmeniť svet na peklo. To nie je len nárast kriminality, vojen a katastrof, mení sa niečo v samotnej podstate ľudskej spoločnosti. Rozpráva o tom tiež Biblia, keď hovorí o predpotopnom ľudstve. Od dávna vieme, že sa to bude opakovať, ale nebude to voda, čo zničí svet, ale bude to oheň. Kdesi som čítal, že tento svet existuje už len vďaka svätým Liturgiám a modlitbám duchovenstva a veriacich.

Drahí bratia a sestry v Christu, ako sme počuli v dnešnom Evanjeliu, nestačí len slovo Božie počúvať, ale treba ho mať uložené v čistom a dobrom srdci. To znamená, že máme podľa neho žiť. Musíme mať silnú vieru s hlbokým koreňom, aby sme v čase pokúšenia, nezačali pochybovať.

Želám si, aby sme my všetci, ktorí sme sa tu na svätej Božskej Liturgii stretli, boli tými, ktorí majú slovo Božie uložené v čistom a dobrom srdci a aby sme prinášali úžitok. Aby sme boli príkladom pre iných ľudí, aby sme boli dôkazom toho, že čistá a nezištná viera v pravého Boha nevymrela! Amen!

Slováci a pravoslávie na Slovensku

Kvôli pokoju svojho svedomia si dovoľím napísať tieto riadky. Sú to moje názory, ku ktorým som dospel počas 30 rokov môjho života. Prosím, rešpektujte moju slobodnú vôľu a moje názory tak, ako ja rešpektujem vaše.

„Jesto v nás Slovákov sily pôvodnej dost' a nezačíname dačo nového, ale iba pokračujeme v živote už dávno počatom, máme teda právo, ba povinnosť hovoriť o ľudstve a hlásiť sa k vyššiemu životu na svete.“

Jozef Miloslav Hurban

„Slovenská literatúra a slovenský jazyk sú prekážkou neokolonializmu.“

Pavol Janík

„Prečo Boh povolal Slovákov do tohto sveta? Dovoľm si vysloviť takúto domnienku. Poslanie Slovákov v tomto svete spočíva v tom, aby názorne ukázali, že ľudia v Európe nevyhnutne nemusia zabíjať jeden druhého kvôli tomu, aby prežili. Že v strede Európy, kde po stáročia krv tiekla riekami, môže existovať malý, v podstate bezbranný slovenský národ, ktorý si aj napriek svojej slabosti a bezbrannosti dokázal zachovať v duši svojho Boha a svoju ľudskú dôstojnosť. Nielenže môže existovať, ale aj žiť plnohodnotným, zdravým, a čo ak paradoxne to znie, slobodným životom. Je to sloboda zbavená násilia nad druhými, zbavená vraždenia a strachu, ktorý je s týmto vraždením nerozlučne spätý. Príklad Slovákov je príkladom nenásilného prežívania v našom krutom svete. Príklad nie jediný, no napriek tomu zriedkavý. Slováci kedysi dávno odmietli prelievať svoju i cudziu krv. To jest spravili to, čo neurobil takmer ani jeden zo slovanských národov.“

Sergej Chelemendik

Treba asi konečne povedať pravdu, že aj napriek vieroučným omylom katolíkov a evanjelikov boli to práve oni, kto sa zastával slovenského ľudu v minulých storočiach počas neexistencie Slovenského štátu. Pravoslávna Cirkev, ako verná

a večná držiteľka Božej blahodati nebola na Slovensku z historických dôvodov prítomná od potupného vyhnania učeníkov sv. Cyrila a Metoda zo Staroslovenskej ríše (teraz správne neschválne nazývanej Veľká Morava). Slovenský národ sa v 9. storočí masovo nepostavil proti vyhnaní týchto pravoslávnych učeníkov, ako sa aj nezastal Svätoplukom uväzneného pravoslávneho kniežata sv. Rastislava. Iba niekoľko ľudí doteraz pochopilo, že na slovenskom národe je doteraz nepokajateľný hriech a situácia sa nezmení, kým sa slovenský národ nezačne za tento hriech masovo kajať!

Podľa môjho názoru sa pravoslávna Cirkev na Slovensku od udelenia autokefality doteraz nevyrovnala s problémom uniátov, 1. Slovenského štátu a slovenského jazyka. Dovolím si tvrdiť, že pokiaľ sa na čelo pravoslávnej Cirkvi na Slovensku nedostane naozajstný Slovák srdcom i dušou, tak aj naďalej bude sväté Pravoslávie len okrajovou Cirkvou spájanou výlučne s Rusínmi na východe Slovenska. Nie náhodou sa stretávam si názorom, že pravoslávni sú vlastne Rusi a Slováci sú buď katolíci, evanjelici, alebo ateisti!!! Pre Slováka ako keby sa také niečo nehodilo. Ale veď je to práve naopak! Takmer žiadny iný národ nemá taký potenciál pre pravoslávnu misiu ako Slováci. Národ bez vojen, vraždenia, kolonializmu. Ale niektorí z mocných tohto sveta to veľmi dobre vedia a všetkými silami sa snažia zastaviť akékoľvek šírenie sv. Pravoslávia na Slovensku. Zvonka ako aj zvnútra Cirkvi. A smutnou pravdou je, že sa im to až na výnimky darí uskutočňovať.

Ing. Branislav Šomodík

www.pravoslavie.sk

*Komu Cirkev nie je Matkou,
tomu Boh nie je Otcou.*

Na zamyslenie....

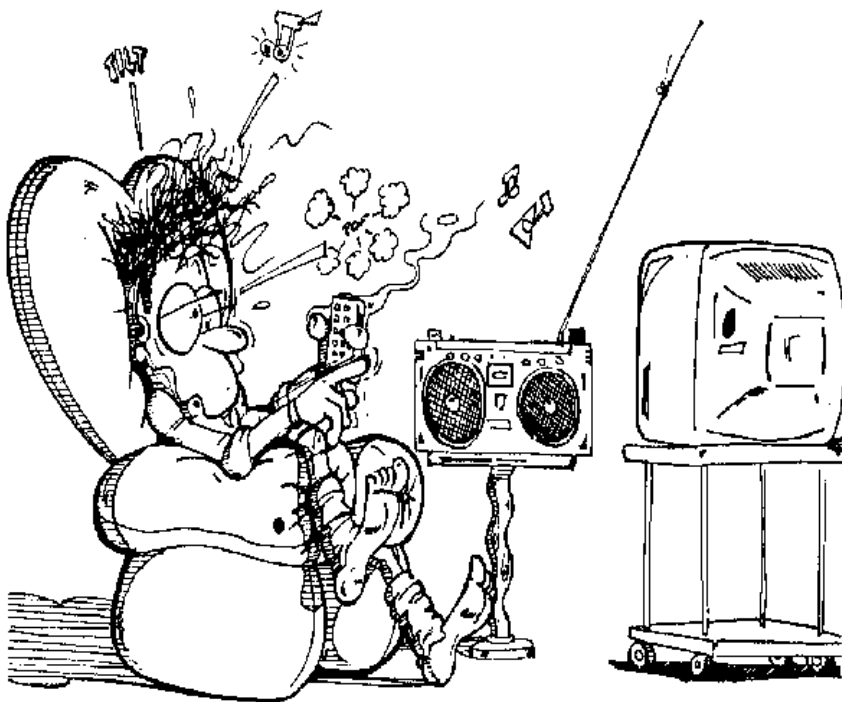
Kam sa to vlastne ponáhľame?

(Keďže časopis Svetlo Pravoslávia nie je len duchovným, ale aj spoločenským časopisom, rozhodla som sa , že v ňom uverejním článok od jedného študenta. Prečítala som si ho v časopise Priestor pre život, ktorý sa predáva poulične. Je to článok, ktorý ma veľmi zaujal a s ktorým sa stotožňujem. Píše sa v ňom o tejto uponáhľanej dobe, o niečom podobnom som sa zmienila aj v úvodníku na prednej strane)

Keď som včera vystupoval z vlaku, predou mnou šla pomalým tempom stará babka. Ponáhľal som sa a nevedel som ju predbehnúť. Vytáčala ma do nepričetna. Vtedy som s zarazil a povedal som si: „Kam sa ja vlastne ponáhľam?“ Ozvali sa vo mne výčitky svedomia, že som sa v duchu nahneval na babku, ktorá nemôže za svoju chôdzu. Celý život pracovala, aby sa aj moja generácia mala dobre, možno veľa trpela. Ale všetko s trpezlivosťou zniesla. A ja som netrpezlivý a malicherný. A to všetko len preto, aby som bol o 10 minút skôr na internáte. Tých pár minút aj tak premrhám na internete, alebo pri telke. Alibisticky to zhodím na dobu, v ktorej žijeme. Všetci sa hrozne niekde ponáhľame. A večer zistíme, že sme zase toho veľa nestihli. Frustrovaní si ľahneme a zaspíme spánkom nepokojných. Popri známých frázach. Ako sa máš“, Ako žiješ...?“ sa nám do slovnej zásoby vtesnalo „Strašne sa ponáhľam, nemám čas!“. Toľko toho máme na práci. Cez SMS si vyznávame lásku, komunikujeme cez chat a tvárou v tvár si nemáme čo povedať. Trápia nás účty, kariéra. A popri tom už nezostáva čas nazvyš. V stránkach sa nám hromadia maily, lebo nemáme čas odpísať, na polici sa kopia knihy, lebo nemáme čas čítať, nevieme, ako vonia príroda, lebo nemáme čas k nej pričuchnúť. Takto i podobne si zaneprázdnenosť racionalizujem aj ja. Ale dokedy to vydržíme? Stále chceme viac stihnúť a darí sa nám menej. Možno venujeme priveľa času veciam, ktoré si ho nezaslúžia. Žijeme hrozne rýchlo, máme

takmer všetko a napriek tomu sa kopia nešťastní ľudia. Náš život je nekvalitný. Priemerná dĺžka života sa pomaly predlžuje, no jeho kvalitatívna dĺžka je čím ďalej, tým viac nevýrazná. Nevieme sa zastaviť a uvedomiť si hodnotu vecí. Robíme veľa fotografií, ale už si ich ani nepozerať. Napálime ich na CD a tým to skončilo. Počítače máme plné mp3-jek, ale nemáme prehľad, čo je to vlastne za hudbu. Množstvo televíznych kanálov, ktoré dávajú naraz veci, ktoré chceme vidieť a hneváme sa, že to nestíhame. Namiesto zábavy stres. Stále si

kontrolujeme mobil, či nám niekto nevolal. Vypnúť mobil? Veď môžeme zmeškať dôležitý hovor! Prestávame si vážiť krásne veci, kvôli ktorým sa oplatí žiť. Môj dedko má 83 rokov. V živote nebol v zahraničí, nemá mobil, pozerá len dva televízne kanály a počúva jednu stanicu na svojom starom tranzistore.

A napriek tomu mi minule povedal, že prežil krásny život. Má množstvo spomienok, ktoré mu vyvolávajú úsmev na tvári. Vie sa tešiť z pekného dňa, z vône dreva, s ktorým celý život pracoval, zo svojich vnúčat, na ktoré je pyšný. Žil ťažký život, ale vážil si ho. To my dnes nevieme. A tak máme infarkty už v päťdesiatke, kopu rakoviny a depresí. A možno by stačilo spomaliť. Tvrdenie, že sa to nedá, neobstojí. Sú ľudia, ktorí to dokážu. Zamyslime sa, koľko času venujeme nepodstatným veciam. Skúsme si vypnúť mobil. Porozprávať sa a niečo si prečítať. Snáď som si uvedomil môj rýchly život včas na to, aby som spomalil.

Kamarát má chalupu v Henclovej. Je to malá banícka dedinka obkolesená horami. Nie je tam signál na mobil, v telke jeden

kanál, obchod otvorený len v utorok a štvrtok. Ideálne miesto na spomalenie. Asi tam zabehnem, aby som sa zbytočne nehneval na starých pomalých ľudí, ktorý si vážia zvyšok života a zbytočne sa neponáhľajú za smrťou tak, ako my!

Modlitba

*„Pane Isuse Christe, verím, že Ty si Syn
Boží a Pán.*

*Verím, že Ty si toľko trpel, aby si nás
spasil.*

*Verím, že aj mňa neopustíš, pokiaľ sa ja
sám vedome nezrieknem Teba.*

Pane, buď ku mne hriešnemu milostivý.

*Odovzdávam seba a svoju spásu do
Tvojich rúk,*

Verím, že nedopustíš, aby som zahynul.

SLÁVA TEBE, BOŽE,

SLÁVA TEBE, BOŽE,

SLÁVA TEBE, BOŽE!“

BÁSNICKÉ OKIENKO

Dušičky

Pravoslávie má zádušné
soboty,

keď sa prinášajú modlitby za
mŕtvych.

Neviem, či pod vplyvom
verejnosti

sa aj u nás 1. november toho
zhostil.

Starší si ešte iste pamätajú,
že sme to nemali vždy tu.

Posledné roky sú dosť
komerčné,

dôležitosť sa kladie na iné.

Aký veniec sviečky, kvety,

prinesieš práve ty.

Že si nezabudol, pamätáš,

veď aj ty tam raz zavítaš.

Aj keby sa mramorové dosky
prehli pod tým, čo je na nich,

mŕtvym to nepomôže, tam
niečo iné zmôže.

Efekt to má len pre oči živých
do prvého mrazu, snehu, jari.

1. november má teda
v moci,

urobiť z cintorínov kvitnúce
záhrady za pár nocí.

Vencom, ktorý však
prospech má,

je modlitba úprimná.

Tú je ľahko poznať,

končí sa slovami: vičnaja im
pamjať!

Čo ja zmôžem?!

Nič i veľa, záleží od uhľa
pohľadu,

alebo akú mám dnes
náladu?!

Ak človek chce, aj svet
obíde,

no ak nie, nikto ním
nepohne.

Súdení budeme nielen za to,
čo sme urobili,

ale aj, čo sme mohli
a nespravili.

Akí sme a akí by sme mali
byť?

Ťažké je to v slovách
vyjadriť.

Každý nech si na to odpovie
sám,

veď my sme ten chodiaci
chrám!

My by sme mali byť
príkladom inoverným,

čo je to byť pravoslávny.

A keď raz už príde ten čas
a budeme pred súdom stáť:
vtedy už nič nezmôžeme,
vtedy svoj ortieľ dostaneme.

Výhovorky už nezakryjú
lenivosť,

vtedy nám povedia: „tak už
dost!“...

Preto každý deň aspoň
trochu

prikladajme ruku k dobru

*(Autorka si neželá byť
menovaná, no Bohu je dobre
známa...)*

Rady otcov púšte

O veľkosti prostých ľudí

Abbovi Antonovi bolo v púšti
zjavené, že v meste žije človek,
ktorý sa mu vyrovná. Povoláním je
lekár a čohokoľvek mal viac než
potreboval, rozdal chudobným, a
každý deň spieval s anjelmi
víťaznú pieseň.

Keď sa blažený Anton modlil
vo svojej kélii, prehovoril k nemu
hlas takto: “Anton, ešte si
nedosiahol veľkosť garbiara z
Alexandrie.” Keď to starec počul,
vstal, vzal svoju palicu a ponáhlal
sa do mesta. Keď našiel garbiara,
povedal mu: “Povedz mi o svojej
práci, lebo dnes som odišiel z púšte
a prišiel som sem, aby som ťa
videl.”

On odvetil: “Nie som si vedomý, žeby som spravil niečo dobré. Keď ráno vstanem, skôr ako si sadnem k práci, poviem si, že všetci z tohto mesta, malí i veľkí, pôjdu do Božieho kráľovstva pre svoje dobré skutky, kým ja sám pôjdem do večného zatratenia pre svoje zlé skutky. Každý večer si opakujem tie isté slová a verím im vo svojom srdci.”

Keď to blažený Anton počul, povedal: “Syn môj, sedíš vo svojom vlastnom dome, dobre pracuješ a máš pokoj Božieho kráľovstva. Ja však trávim všetok svoj čas v samote bez rozptyľovania a ešte som nedospel k veľkosti takýchto slov.”

Bol raz jeden starec, ktorý žil v púšti a dlhé roky slúžil Bohu. Povedal: “Pane, daj mi vedieť, či som ťa uspokojil.” Tu uvidel anjela, ktorý mu povedal: “Ešte si sa nestal takým, ako je záhradník z tamtoho mesta.” Starec sa začudoval a povedal: “Zídem do mesta, nech vidím jeho aj to, čím predčí všetku moju prácu a námahu za celé tie roky.”

Tak zišiel do mesta a opýtal sa záhradníka na jeho spôsob života. Keď sa chystali večerať, starec počul ľudí spievať na ulici, keďže záhradníkov dom bol na rušnom mieste. Starec mu povedal: “Bratku, chcem žiť podľa Boha tak ako ty. Ako dokážeš žiť na tomto

mieste a nebyť vyrušovaný, keď ich počuješ spievať tieto piesne?”

Ten človek riekol: “Poviem ti, abba, nikdy ma to nerušilo ani nepohoršovalo.” Keď to starec počul, povedal: “Čo si teda myslíš vo svojom srdci, keď to počuješ?” On odvetil: “Že všetci z nich idú do Kráľovstva.” Keď to starec počul, začudoval sa a povedal: “Toto je spôsob, ktorý prevyšuje moju prácu za celé tie roky.”

Jedného dňa sa abba Arsenios radil s istým starým egyptským mníchom o svojich myšlienkach. Ktosi to zbadal a opýtal sa ho: “Abba Arsenios, ako to, že ty s takým dobrým vzdelaním v latinčine a gréčtine sa pýtaš tohto vidiečana na svoje myšlienky?” On odvetil: “Naozaj som vzdelaný v latinčine a gréčtine, ale neovládám dokonca ani abecedu tohto vidiečana.”

Abba Izaiáš tiež povedal, že počas agapé, keď bratia jedli v chráme a rozprávali sa, kňaz z Pelúzie ich pokarhal týmito slovami: “Bratia, buďte ticho. Videl som jedného brata, ktorý je s vami a pije toľko čo vy, a jeho modlitba stúpa k Bohu ako oheň.”

Boh je životom všetkých slobodných bytostí. On je spásou všetkých, veriacich i neveriacich, spravodlivých i nespravodlivých, zbožných aj bezbožných,

oslobodených od vášní aj nimi spútaných, mníchov aj žijúcich vo svete, vzdelaných aj nevzdelaných, zdravých aj chorých, mladých aj starých. On je ako prameň svetla, východ slnka alebo zmeny počasia, ktoré sú rovnaké pre každého bez výnimky.

O kráľovstve vo vnútri

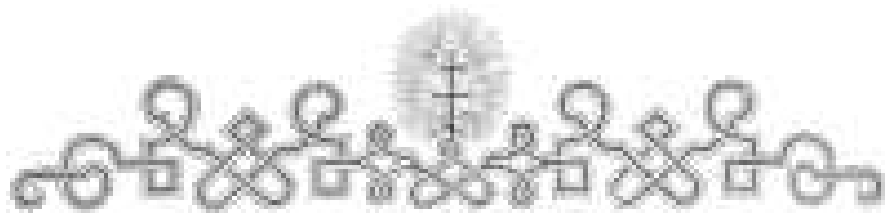
Istý brat povedal abbovi Teodorovi: “Chcem splniť prikázania.” Starec mu povedal to, čo mu hovoril abba Theonas: “Chcem naplniť svojho ducha Bohom.”

Niekoľkí bratia jedného dňa prišli vyskúšať abbu Jána, či si nechá rozptýliť myšlienky a nezačne hovoriť o svetských veciach. Povedali mu: “Ďakujeme Bohu za to, že tohto roku bolo dosť dažďa a palmy mohli nasávať vlahu, ich konáre narástli a bratia našli prácu pre svoje ruky.” Abba Ján im povedal: “Tak to je, keď

Svätý Duch zostupuje do srdca ľudí, sú obnovení a vyhánajú lístie v Božej bázni.”

Abba Izidor šiel jedného dňa navštíviť abbu Teofila, arcibiskupa Alexandrie. Keď sa vrátil do skútu, bratia sa ho pýtali: “Čo je nové v meste?” Ale on im povedal: “Veru, bratia, nevidel som žiadnu tvár okrem tváre arcibiskupa.” Keď to počuli, naľakali sa a povedali mu: “Abba, vari sa tam stalo nešťastie?” On povedal: “Nie celkom. Len myšlienka pozrieť sa na niekoho nezvíťazila nado mnou.” Pri tých slovách boli naplnení obdivom a boli povzbudení vo svojom úmysle chrániť si oči od každého rozptyľovania.

Amma Matrona povedala: “Sú mnohí v týchto horách, ktorí sa správajú akoby boli v meste a márnia svoj čas. Je lepšie mať veľa ľudí okolo seba a žiť pustovnícky vo svojom vnútri, ako byť osamote a stále mať túžbu byť s ľuďmi.”

Privezenie ostatkov svätých do Zvolena

(Poznámka: ostatky sú telesné pozostatky, ktoré zanechávajú svätí ľudia po ich odchode K Hospodinovi. Tieto telesné pozostatky, relikvie alebo mošči, ešte počas života boli preniknuté milosťou Svätého Ducha a stali sa nositeľmi Božej milosti, ktorá pretrváva aj po smrti svätca. Dejú sa pri nich zázraky (rôzne uzdravenia ľudí, ktorým lekári už nedávali nádej; neplodné matky rodia zdravé deti atď.), vydávajú príjemnú vôňu, vyteká z nich voňavý olej (tzv. myro). Tieto, ako aj mnoho ďalších, súčasná veda nevie objasniť.)

9. november 2007 bol pre mnohých ľudí bežným všedným dňom, ale pre nás pravoslávnych veriacich zo stredného Slovenska bol výnimočným a nezabudnuteľným. Udialo sa to, čo sa nikomu z nás ani len

nesnívalo. Do vojenskej kaplnky vo Zvolene boli v ten deň dovezené mošči svätých ctihodného Jána Ruského Vyznávača a veľkomočeníka Dimitrija Solúnskeho. Niet sa čomu čudovať, že kaplnka v ten čas praskala vo švíkoch. Túto veľkú udalosť si totiž nenechali ujsť ani pravoslávni veriaci zo vzdialenejších kútov predovšetkým západného Slovenska. Sväté ostatky priniesol archimandrita Timotej, igumen

(predstavený) mužskej pustovne ctihodného Jána Ruského. Pustovňa sa nachádza v oblasti severného Grécka blízko mesta Thessaloniky a Svätej Hory Athos na Chalkidikách na polostrove Kassandra. Igumena doprevádzali

bohoslovci z Prešovskej pravoslávnej fakulty a o preklad z gréčtiny sa postaral náš brat v Christu Vlado Kuzan. Hneď vo dverách privítal vzácnu návštevu náš duchovný otec Marek Ignacik a potom sme sa spoločne pomodlili. Po krátkych modlitbách sa slova ujal sám igumen, ktorý nám veľmi pútavo vyrozprával životopisy týchto svätcov. Mnohí sme sa dozvedeli veľa nového, čo sme dovtedy nevedeli. Mňa osobne zaujali slová otca igumena, že keď sa ostatky ctihodného Jána Ruského nachádzali v Ríme, tak nemyrotočili. Tento zázrak sa stal až pred pätnástimi rokmi teda v roku 1992, keď boli

vrátené pravoslávnej Cirkvi. Príchod jeho ostatkov do pustovne bol mnoho dní sprevádzaný trvajúcou vôňou a mnohými zázrakmi u zbožných kresťanov. Čo z toho vyplýva? Že jedinou

pravou Cirkvou je pravoslávna Cirkev, nech si pápež hovorí, čo chce, tak zneli jeho slová. Archimandrita rozprával veľmi zaujímavo, mnohých svojím rozprávaním dojal až k slzám. Jeho tvár bola veľmi krásna, ja osobne som mu tipovala 60 rokov a bol to pre

mňa prekvapenie, keď mi potom povedali, že má okolo osemdesiatky. Jeho oči mi pripomínali oči dieťaťa, boli radostné a čisté. Mnohí sme sa zhodli na tom, že takýchto archimandritov by sme na Slovensku potrebovali ako soľ, pretože nám tu chýbajú starci. Chýbajú nám tu živé príklady...

Po skončení jeho rozprávania sme sa všetci poklonili a priložili k mošciam svätých. Nastal koniec, ale nám sa akosi nechcelo odísť domov. Túžili sme zostať pri ostatkoch čím dlhšie, pretože sme si dobre uvedomovali, že takáto krásna ducha povzbudzujúca udalosť

nebýva každý deň. A aj

preto by som chcela

pod'akovať

organizátorom tohto

podujatia Bratstvu

pravoslávnej mládeže

SYNDESMOSU, že nás

Stredoslovákov

neobišli a že sme aj my

mali možnosť pokloniť

sa mošciam týchto dvoch veľkých svätých pravoslávnej Cirkvi. No v prvom rade chcem pod'akovať všemohúcemu Bohu za zázraky, ktoré sa v pravoslávnej Cirkvi stále konajú.

Jana Tomášová

**PRAVOSLÁVNA CHARITA –pre všetkých ľudí v hmotnej
núdzi**

zodpovedná: *Mgr. Jana Tomášová*
mobil: 0903 170 583, 0908 206 110

P.O.BOX 228
www.pravoslavie.sk
Horná č. 1
974 01 Banská Bystrica

privát: Jesenského 16
Banská Bystrica

OZNAM

Pravoslávna Cirkev oznamuje všetkým, že sväté Liturgie sa v Banskej Bystrici a vo Zvolene konajú striedavo: jednu nedeľu v Banskej Bystrici v náhradných priestoroch v Agentúre sociálnych služieb na Ulici 9. mája č. 74 (bývalé detské jasle) so začiatkom o 9:30 hodine. Ďalšiu nedeľu vo Zvolene v kaplnke zvolenského zámku o 10 hodine. Ďalej vám oznamujeme, že sa vo vojenskej kaplnke vo Zvolene slúžia sviatočné večerne, utrene a sväté Liturgie. Podrobnejšie informácie dostanete na telefónnom čísle: 0903 170 583. Tešíme sa na vašu účasť. Christos medzi nami!

SVETLO PRAVOSLÁVIA – spoločensko – duchovný občasník

Zodpovedná:

Redaktorka: Mgr. Jana Tomášová, Jesenského 16, 974 01 Banská Bystrica, e-mail: jankasom@szm.sk

